

Arrest

nr. 108 470 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissingen is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 27 mei 2013 het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) . Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werden de bestreden beslissingen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partijen betwisten evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissingen. Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan de verzoekende partijen geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partijen met betrekking tot de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Aangaande artikel 5 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen de schending hiervan slechts in de hoofding van hun middel aanhalen, doch dat zij nalaten uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissingen deze bepaling precies zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

In het kader van artikel 3 van het EVRM beperken zij zich tot algemene verwijzingen en theoretische uiteenzettingen, die echter niet volstaan, daar de verzoekende partijen enig verband met hun persoon moeten aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. In dit kader volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet. Evenmin als de verwijzing naar algemene rapporten. De verzoekende partijen brengen geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Tevens wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in navolging van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partijen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd bij arresten nrs. 90 362 en 90 363 van 25 oktober 2012. Daarenboven hebben de bestreden beslissingen enkel tot gevolg dat de verzoekende partijen het grondgebied van de in de beslissingen vermelde st(a)t(en) dienen te verlaten, maar dwingt de verzoekende partijen niet om naar hun land van herkomst terug te keren.

Waar de verzoekende partijen tevens in het kader van artikel 3 van het EVRM verwijzen naar de medische situatie van verzoeker en het gegeven dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend die ‘lopende’ is, wordt erop gewezen dat dat de op 6 augustus 2012 chronologisch eerst ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen op 3 oktober 2012 onontvankelijk werd verklaard en dat deze Raad naar aanleiding van het beroep door de verzoekende partijen ingesteld tegen voornoemde beslissing, deze beslissing heeft vernietigd bij arrest nr. 96 150 van 30 januari 2013. De stukken van het administratief dossier leren dat de verzoekende partijen op 3 december 2012 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Er kan echter op gewezen worden dat een hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou

verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Bovendien belet niets de verzoekende partijen, om een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen gelet op de medische toestand van verzoeker.

Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partijen roepen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van dit artikel aantonen.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Er wordt tenslotte opgemerkt dat waar de verzoekende partijen er in fine van hun verzoekschrift om verzoeken de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij, de verzoekende partijen het voordeel van de pro deo wordt toegekend overeenkomstig artikel 9/1, 4° van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daar niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden overeenkomstig artikel 39/68, § 1, 1° van de vreemdelingenwet tot het verschuldigd zijn van het rolrecht, met name “de verzoekende partij geniet niet van het voordeel van de pro deo”, kunnen er bijgevolg - hoe dan ook - geen kosten ten laste gelegd worden van de verwerende partij.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 6 augustus 2013 staat het volgende vermeld: “De verzoekende partijen wensen te volharden in de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift. De verwerende partij verwijst naar de nota met opmerkingen”. Het is duidelijk dat, indien de verzoekende partijen een vraag tot horen indienen en zo kenbaar maken dat zij het niet eens zijn met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperken tot het loutere volharden in hun verzoekschrift, zij op deze manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. DE SMET